

antud ollid, ta seljast lahmud ärrawötta, ja siis tedda senna saatmud; majaissand, kelle jures Kristow ellas, olli omimalt polelt ühhe tekki lapse ülle lautanud.

Kristow olli warsi walmis, kõik arnaastust Samaria mehhe kõmbel waese lapse waisto täitma. Ta lässi tedda omma truppa wodiose kanda. Arst passuti senna, kes ta pea hawad kül surend ning hirmfad, aga siiski mitte sureetawad leidis ollewad ja issegigi sedda raskest hawatud silma leti s parrauewad. Hawad sahwad puhtaks pesitud ja kinniseutud, ja arst arivas fa, et se minnestusse wärki unni, mis sees haige olli, mõnne päwa pääraast temmaast saaks ärralahkuma ja ta ihhojoud peagi jälle koosuma. Ommeti tulles sedda kässivart, kelle peale se meleto jalgega olli tallanud, kõige töräufuse eest eddeöyiddi hoida.

Kui teisel päeval wieke haige jälle parremaks sai ja mõistma hakkas ja omma terive silmaga enne ümber watas, siis nähti tedda selle ülle immetellewad, mis teminaga olli sündimid. Enne olli ta piimmedas lautas lameelide põhbu peal magganud, nüüd olli ta puhta wodi sees kännas toas, kuhho päike aksast ta peale paistis; temma körwas madala laua peal seisid riistapu kauni maggusa joomaasaga, ta parrem silm olli kinni-

seunud, ja ta parrem kässi lähhas. Kristow olli teddi ulje prao läbbi tähhese paniud. Ta astus ta jure kambris, räkis temmaga Italiakese mõned lahked trööstlikud sõnnad. „Siina jääd,” ütles ta, „fest ajast minno jure; minna ollen sind so endise issanda käest lahtiosmid; kui sa agga hea ning sõnakulelik oled, siis ei tahha ma sind mitte kui pärpis erja, waid kui omma last piddada.”

Poislike naeratas lahkestete, tööstis otsego Jummalat kites fät taeiva pole, tämas siis ka nörqa healega omma heateggiat. Ni head põlwe polnud waesel Jussuwil ammuist ajast mitte olnud, kui selle hea mehhe jures, kelle otsa ta nüüd rõõmsa ja lähke pallega wahtis, nenda kui meie kord pääraast surema hea ingsite otsa same watama, kes meid, kui siin Jummalat kardamie ja arnaastame, Temma jure taeiva kandiwad.

Kristow olles omma kasivandiko käest mõnda temma issamaast, sugguvõõfast ja endiste aastate loost järrelpärrind nipaljo kui laps fest veel mäletas; aga Jussuw olli temma melest veel liig nödder haigupest. Sepärrast püdis Kristow ennam arnaastuse tegude kui sennade läbbi waese lapsega kõneleda ja mötles itka Jesuse sennade peale: „Mis teie ial ühhele neist wäeti-